

Медијска „империја“ Радисава Родића коју чине дневни листови „Курир“, „Глас јавности“ и недељник „Гром“ тешко је уздрмана његовим привођењем. Представници „Курира“ демантују оптужбе за утају пореза и незаконито присвајање имовине, али је тешко је очекивати да ће акција „држава против Родића и Курира“ бити заустављена. У прилог томе говори тужба, коју је покренуо министар здравља Томица Милосављевић, због текста и насловне стране „Курира“ од уторка, на којој су објављене фотографије бивше градске секретарке за здравство Драгане Јовановић и министра, између којих је наслов —

„Зрело је, неко мора у затвор“.

Нови Закон о јавном информисању најавио је у ком правцу ће се кретати политика према медијима, док се намера појединаца владајућих структура да се обрачунају са „Куриром“ и Радисавом Родићем могла уочити још у септембру, када су службеници Пореске управе провели 12 дана у редакцији „Курира“ и „Гласа“, одакле су на крају однели пословну документацију. Након тога, није било тешко претпоставити да ће се Радисав Родић релативно брзо наћи тамо где се нашао. Ипак, у условима општег криминала и утаје пореза и у условима када владајућа коалиција контролише већину електронских и писаних медија, евентуални процеси против Родића и „Курира“ неће нимало заплашити остале утајиваче, нити ће допринети увођењу реда у област медија. С обзиром на то да се оптужбе за Родићеве преступе ваде из нафталина, пре ће још једном показати колико су српски медији и српска политика, а уз њих и цело друштво дубоко упали у блато у коме се сви скупа ваљају.

Од свог оснивања 2003. године „Курир“ је вема успешно блатио и срамотио ионако осрамоћену новинарску професију. Тешко је наћи оправдање за сву прљавштину која се годинама сливала са страница овог листа, чији су садржаји и чланци често били испод сваког етичког нивоа и који су готово свакодневно обилovali полуинформацијама и инсинуацијама, које су пласирали различити извори у сарадњи са појединим „новинарима“ и понекад и најмрачнијим интересним групама. „Курир“ је успешно сатирао српско новинарство, док је Родић истовремено цедио и мрцварио запослене, о чему најбоље могу да посведоче сви који су имали несрећу да више или мање времена проведу радећи у „Куриру“, или још горе у „Гласу јавности“, где се вишемесечна

кашњења зарада потпуно подразумевају. Многи новинари из „Гласа“ су на крају отишли без наде да ће им новац икада бити исплаћен, док већини пријављених новинара „Курира“, годинама нису уплаћивани доприноси за пензионо и социјално осигурање. Родић је врло успешно од новинара правио социјалне случајеве, док је на зидовима својих канцеларија и редакција качио захвалнице Цркве, разних српских војски и друштвених организација за донаторство и различита хумана дела. У исто време, неисплаћивање зарада и неуплаћивање доприноса изазивали су велики одлив запослених у друге редакције или оснивање других листова, који су нажалост, често преузимали начин рада и „етику“ куће из које су отишли. У том смислу, заслуга Радисава Родића за дефинитивну дегенерацију и деградацију српског новинарства после 2000. заиста је немерљива.

Често је тужно и бљутаво читати „Курир“, али је још бљутавије гледати како га нападају они који раде исто, само вештије, боље и са много мање простаклука. Отужно је и бљутаво гледати како су се на „Курир“ обрушили они коју су умногоме помогли Радисаву Родићу и „Куриру“ да стекну своју мрачну славу. Многима од њих Родић био добар када је за време Милошевића требало штампати опозиционе билтене попут „Демократије“, а неким је „Курир“ добро дошао када је требало одрађивати прљаве послове и објављивати афере да би се оборила Влада. Родић и „Курир“ су често оптуживани да су блиски тзв. „националој“ опцији, али су били сасвим „ок“ када је пред изборе странкама „демократске“ оријентације требало подићи рејтинг у „Курировом“ иначе „примитивном“ читалачком, тј, бирачком телу. Сви учесници српске политичке сцене су према потреби у Родићу имали потенцијалног савезника, и обрнуто, а упућени спомињу да ретко који припадник политичке и економске елите није угошћен о газдином трошку у чувеној Родићевој кафани. Ипак, у једном тренутку, тиква је пукла, посебно између „Курира“ и Млађана Динкића. „Курир“ није бирао средства у блаћењу министра, али истине ради, треба рећи да је због објављивања неистина о Динкићу по приватним тужбама овај таблоид кажњен са више од 3,5 милиона динара, док је у току је још неколико судских спорова. „Курир“ је између осталих тужило и Министарство културе, тако да очигледно данас постоји пуно мржње која се можда најбоље може објаснити некадашњим dobrim односима.

Нажалост, јавност Србије је приморана да учествује у овој представи, која свакако оставља мучан утисак, и у којој су завађене стране почеле да се оштре за наставак, који свакако неће бити ништа другачији него до сада. „Курир“ је већ најавио да се неће уплашити, те обзиром на досадашњу праксу, треба очекивати даље вулгарности и морбидности. Ипак, тешко да ће чак и „Курир“ у тој дисциплини надмашити актуелног министра здравља Томицу Милосављевића, који поред свих трагедија, хапшења и пожара у српском здравству налази времена да покрене тужбу против тешко болесног Родића.

У великом селу званом Србија, „Куир“ је вероватно многим каткада сметао, али је ипак свима био потребан. „Куир“ је био (а и још је) попут сеоске трачаре, коју неки воле, неки трпе, многи потајно мрзе, али од које због дугог језика сви зазиру, и којој се најпре саопштавају све најновије сеоске догодовштине. Проблем са „Куиром“ и Родићем је тај што они изгледа нису приметили да су им, можда и од много приче, у међувремену поиспадали зуби, а да су сеоске газде одлучиле да је коначно дошло време да им се затворе уста. Родић као да није уочио да га због прљавог језика и очајне репутације нико неће много ни жалити ни бранити, и да нико неће имати много штете од евентуалног гашења „Куира“, већ да ће се томе се свакако радовати појединци у Влади, а још више власници и уредници појединих таблоида, који ће у том случају успети да избегну затварање. Радисав Родић је сада у притвору а „Куир“ полако тоне на дно српског политичко-медијско-друштвеног блата. За утеху „Куиру“ и Куирима, ни они који за сада остају горе нису на сувом, а питање је дана ко ће први за њим.

Судбина Радисава Родића и његове империје биће позната у наредном периоду, али шта год да се деси, остаће само блутава прича о његовом успону и (вероватном) паду, као и о људима који су га подигли и који сада настоје да га униште. Ипак, од свега тога блутавије и лицемерније може да звучи само одбрана Родића и „Куира“, које су се латиле поједине опозиционе странке, које су се одједном сетиле да је у Србији угрожена слобода штампе, а да само у „Куиру“ могу да чују критике актуелне власти и да читају о њеним аферама. О слободи и стању српске штампе је свакако требало раније размишљати, када је нешто могло да се исправи, а поједине афере јесу откриване захваљујући „Куиру“, али питање је зашто, када и у чијем интересу. Свакако не најпре у интересу читалаца и јавности, а да би се уочио став и усмерење новина оваквог типа, не треба пратити само о чему пишу, већ о чему и о коме не пишу.

Заиста, јадна је земља у којој „Куир“ раскринкава афере и јадно је новинарство у коме „Куир“ може да постане симбол слободне речи. Блато и дно дна.